

Arrest

nr. 60 830 van 2 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 25 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 februari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter), aan verzoekster ter kennis gebracht op 15 februari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat F. VAN DIEST en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Guineese nationaliteit te zijn.

Verzoekster is gehuwd met dhr. B.M. (...), een in België gevestigde vreemdeling.

Op 17 september 2009 komt verzoekster het Rijk binnen met een visum gezinshereniging, geldig vanaf 9 september 2009 tot 9 december 2009.

Op 1 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Deze beslissing wordt aan verzoekster ter kennis gebracht op 15 februari 2011. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van de genaamde T.,D. (...)”

*geboren te C.(...) op (...)
van Guineaanse nationaliteit,
verblijvende te M.(...), 2018 ANTWERPEN
toegelaten tot verblijf op basis van artikel 10 van de wet.*

REDEN VAN DE BESLISSING : (1)

Betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (art. 11, § 2, eerste lid, 2°, van de wet):

Uit een schriftelijke verklaring dd. 15.08.2010 van de echtgenoot blijkt dat T.D. (...) de woonst verlaten heeft.

De gegevens van het rijksregister bevestigen eveneens dat er geen samenwoning meer is sedert 15.10.2010.

Uit een verslag (doorgefaxt dd. 17.01.2011) van de stad Antwerpen blijkt dat mevrouw verklaard heeft dat haar man iemand anders zou hebben en dat hij niet bij haar wenst te wonen.

Mevrouw leeft van het OCMW en heeft nog zussen en twee kinderen in haar land van herkomst.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van artikel 39/69, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van artikel 26/4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster meent dat deze bepalingen en beginselen werden geschonden aangezien de dienst vreemdelingenzaken noch op de bestreden beslissing, noch op de akte van kennisgeving het kenmerk van haar dossier heeft vermeld. Het is zeer moeilijk voor verzoekster om het kenmerk van haar dossier te weten te komen indien dit kenmerk niet wordt vermeld op de beslissingen van verweerder. Verzoekster is bij het indienen van haar verzoekschrift bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) dan ook niet zeker of zij het juiste nummer heeft vermeld en loopt bijgevolg de kans dat haar verzoekschrift nietig wordt verklaard en dat zij haar rechten van verdediging hierdoor niet behoorlijk kan uitoefenen. Het normdoel van de verplichte vermelding van het kenmerk van het dossier wordt dan ook niet bereikt.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van het motiveringsbeginsel, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wijst de Raad erop dat De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel met name naar artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet en naar artikel 26/3 van het vreemdelingenbesluit. Verder wordt ook duidelijk melding gemaakt van de feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen met name het feit dat verzoekster niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd, hetgeen blijkt uit enerzijds een schriftelijke verklaring van haar echtgenoot van 15 augustus 2010 (de echtgenoot verklaart dat verzoekster de woonst heeft verlaten en de gegevens van het rijksregister bevestigen deze verklaring) en anderzijds een eigen verklaring van verzoekster aan de stad Antwerpen (zij verklaart dat haar echtgenoot iemand anders heeft en niet meer bij haar wenst te wonen). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Noch een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, noch een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen worden hiermee aangetoond.

Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, geeft verzoekster in haar verzoekschrift zelf aan dat dit beginsel inhoudt dat aan het bestuur de verplichting wordt opgelegd om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het betoog van verzoekster dat volledig gericht is op een mogelijks vormgebrek toont niet aan dat het bestuur haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid en gebaseerd zou hebben op een verkeerde feitenvinding. Met haar betoog dat volledig toegespitst is op een mogelijke schending van artikel 39/69, § 1 van de vreemdelingenwet toont verzoekster geen schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Voorts voert verzoekster de schending aan van artikel 26/4 van het vreemdelingenbesluit.

Artikel 26/4 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde, conform artikel 11, § 2, van de wet, beslist om een einde te maken aan het verblijf van de vreemdeling die op basis van artikel 10 van de wet toegelaten is tot een verblijf in het Rijk, geeft hij hem een bevel om het grondgebied te verlaten. In dit geval mag de termijn voor het verlaten van het grondgebied niet minder dan 30 dagen bedragen. Het gemeentebestuur geeft van beide beslissingen kennis door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 14ter. De verblijfstitel wordt afgenomen.”

Verzoekster beperkt zich tot het citeren van dit artikel zonder verder aan te geven waaruit de schending van deze bepaling zou bestaan. Verzoeksters verblijf werd beëindigd conform artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet en aan verzoekster werd een bijlage 14ter kennis gebracht. De Raad ziet dan ook niet in waaruit de schending van voormelde bepaling zou kunnen bestaan. Een schending van artikel 26/4 van het vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond.

Artikel 39/69, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het verzoekschrift moet op straffe van nietigheid:

1° (...)het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing bevatten.”

Samen met de verweerder dient te worden vastgesteld dat niet kan worden ingezien in welke mate verzoekster zich dienstig op dit artikel zou kunnen beroepen om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te horen uitspreken, nu dit artikel enkel handelt over de vormvereisten aan haar eigen verzoekschrift.

Verzoekster meent dat zij de kans loopt dat haar verzoekschrift nietig wordt verklaard aangezien zij niet zeker is van de vermelding van het nummer van haar dossier gezien zij dit niet kon verifiëren daar het desbetreffende nummer niet vermeld stond op de bestreden beslissing, noch op de akte van kennisgeving.

Dienaangaande heeft de Raad reeds meermaals gesteld dat:

“Er kan op grond van de wetgenese niet worden besloten dat het minste verzuim of onregelmatigheid bij het naleven van deze pleegvorm tot (absolute) nietigheid van de akte moet leiden. Veeleer kan worden aangenomen dat de wetgever deze pleegvorm heeft opgelegd met het oog op het bereiken van een bepaald normdoel. Deze op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm strekt er toe op onbetwistbare wijze het voorwerp van het beroep te bepalen, ten einde de verwerende partij toe te laten de draagwijdte van het beroep af te lijnen en alzo haar recht van verdediging te vrijwaren. Dit impliceert dat het niet in acht nemen van deze pleegvorm slechts tot nietigheid zal leiden als door dit verzuim het voorwerp van het beroep niet of slechts zeer moeilijk zou kunnen worden geïdentificeerd of een behoorlijke procesvoering zou zijn bemoeilijkt of onmogelijk zou zijn gemaakt.”

In casu wordt het beroep van verzoekster toch behandeld gezien het voorwerp van het beroep kan worden geïdentificeerd en de behoorlijke procesvoering niet wordt bemoeilijkt. Verzoekster krijgt aldus de kans haar rechten van verdediging behoorlijk uit te oefenen.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede tot en met vijfde middel voert verzoekster een schending aan van artikel 11, § 2, eerste lid 2° van de vreemdelingenwet an sich en in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet en met het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“1.1.2. Tweede middel: Schending van artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

DOORDAT de dienst vreemdelingenzaken het volgende stelt: “Betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (art. 11 §2, eerste lid, 2°; van de wet): Uit een schriftelijke verklaring dd. 15.08.2010 van de echtgenoot blijkt dat T.D. (...) de woonst verlaten heeft. De gegevens van het rijksregister bevestigen eveneens dat er geen samenwoning meer is sedert 15.10.2010. Uit een verslag (doorgefaxt dd. 17.01.2011 van de stad Antwerpen blijkt dat mevrouw verklaard heeft dat haar man iemand anders zou hebben en dat hij niet bij haar wenst te wonen. Mevrouw leeft van het OCMW en heeft nog zussen en twee kinderen in haar land van herkomst.”

TERWIJL artikel. 11, §2, eerste lid, 2° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat “de minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in één van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven (...) 2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven”;

Dat verzoekster en haar echtgenoot, de heer B.M. (...), wel degelijk een werkelijk huwelijks- of gezinsleven hebben (stuk 5).

Dat vanaf 15 oktober 2010 verzoekster en de heer B.M. (...) enkel niet meer officieel ingeschreven op hetzelfde adres, omwille van huurperikelen (stuk 2) waardoor om administratieve redenen verzoekster en de heer B.M.(...) op een ander officieel adres stonden ingeschreven.

Dat deze situatie ondertussen geregulariseerd wordt, zoals blijkt uit stuk 3, aangezien hieruit afgeleid kan worden dat de heer B.M. (...) ingeschreven is op hetzelfde adres als het adres van verzoekster zoals vermeld op de bestreden beslissing (op de samenstelling van het gezin staat verzoekster uiteraard niet meer vermeld aangezien haar verblijfsvergunning ingetrokken is);

Dat uit de stukken blijkt dat verzoekster en de heer B.M.(...) wel degelijk een werkelijk huwelijks- of gezinsleven hebben.

Dat dit middel bijgevolg ernstig is.

1.1.3. Derde middel: Schending van artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel (algemene beginselen van behoorlijk bestuur)

DOORDAT de dienst vreemdelingenzaken het volgende stelt: "Betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (art. 11 §2, eerste lid 2°; van de wet): Uit een schriftelijke verklaring dd. 15.08.2010 van de echtgenoot blijkt dat T.D. (...) de woonst verlaten heeft. De gegevens van het rijksregister bevestigen eveneens dat er geen samenwoning meer is sedert 15.10.2010. Uit een verslag (doorgefaxt dd. 17.01.2011 van de stad Antwerpen blijkt dat mevrouw verklaard heeft dat haar man iemand anders zou hebben en dat hij niet bij haar wenst te wonen. Mevrouw leeft van het OCMW en heeft nog zussen en twee kinderen in haar land van herkomst."

TERWIJL overeenkomstig het zorgvuldigheidsbeginsel het bestuur de verplichting wordt opgelegd om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Dat uit de motivering van de beslissing blijkt dat de beslissing niet op een zorgvuldige wijze werd voorbereid.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich enkel gebaseerd heeft op de gegevens van het rijksregister en op beweringen van derde partijen (met name verslag Stad Antwerpen dd. 17.01.2011 en een beweerdelijke verklaring van 15.08.2010 van de heer B.M. (...) waarvan de oprechtheid betwist wordt).

Dat uit het Rijksregister enkel de officiële inschrijving blijkt, doch niet of partijen een werkelijk huwelijks- en/of gezinsleven leiden.

Dat uit verklaringen van derde partijen geen correcte feitenvinding kan worden afgeleid, dat deze niet zomaar als waarheid mogen worden beschouwd.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd door niet te verifiëren of de officiële inschrijving in het Rijksregister en de verklaringen van derde partijen aan de feitelijke werkelijkheid beantwoorden.

Dat bijvoorbeeld verzoekster hierover niet gehoord of geïnterpelleerd werd, noch dat er een effectieve controle heeft plaatsgevonden of de officiële inschrijving in het Rijksregister en de verklaringen van derde partijen aan de feitelijke werkelijkheid beantwoorden.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken nochtans de mogelijkheid heeft om controles uit te voeren zoals bepaald wordt in artikel 11 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: "De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval van gegronde vermoedens van fraude of dat het huwelijk; het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te bekomen."

Dat verzoekster wel degelijk een werkelijk huwelijks- of gezinsleven heeft met haar echtgenoot, zoals aangetoond in het tweede middel.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

1.1.4. Vierde middel: Schending van artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in samenhang met het motiveringsbeginsel (artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen)

DOORDAT de dienst vreemdelingenzaken het volgende stelt: "Betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (art. 11 §2, eerste lid 2°; van de Wet): Uit een schriftelijke verklaring dd. 15.08.2010 van de echtgenoot blijkt dat T.D. (...) de woonst verlaten heeft. De gegevens van het rijksregister bevestigen eveneens dat er geen samenwoning meer is sedert 15.10.2010. Uit een verslag (doorgefaxt dd. 17.01.2011 van de stad Antwerpen) blijkt dat mevrouw verklaard heeft dat haar man iemand anders zou hebben en dat hij niet bij haar wenst te wonen. Mevrouw leeft van het OCMW en heeft nog zussen en twee kinderen in haar land van herkomst."

TERWIJL overeenkomstig artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de bestuurshandelingen van besturen uitdrukkelijk gemotiveerd moeten worden, de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en afdoende gemotiveerd moeten zijn.

Dat de motiveringsverplichting in de rechtspraak van deze Raad verder verduidelijkt wordt als volgt "De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (...)Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (RVV, 9 december 2010, nr. 52 759).

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in onderhavig geval niet afdoende gemotiveerd is, in die zin dat de opgelegde motivering in rechte en in feite niet evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing.

Dat voor verzoekster de genomen beslissing zeer gewichtig is, aangezien zij het land dient te verlaten en haar huwelijks- en gezinsleven met haar echtgenoot niet kan verder zetten.

Dat tegenover deze gewichtige beslissing, de motivering zeer beperkt is en niet als afdoende kan worden beschouwd.

Dat slechts in enkele zinnen verwezen wordt naar de gegevens van het Rijksregister, een beweerdelijke verklaring van de echtgenoot van verzoekster en naar een verslag van de Stad Antwerpen.

Dat een dergelijke motivering niet afdoend is.

Dat bovendien niet blijkt hoe uit de feitelijke gegevens zou blijken dat verzoekster geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven met haar echtgenoot meer zou hebben.

Dat uit de vermelde feitelijke gegevens enkel blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot vanaf 15.10.2010 op een ander adres zijn ingeschreven, dat haar echtgenoot op 15.10.2010 verklaard zou hebben dat verzoekster de echtelijke woonst verlaten zou hebben en dat verzoekster aan het OCMW verklaard zou hebben dat haar man iemand anders zou hebben en dat hij niet bij haar wenst te wonen.

Dat uit deze gegevens bijgevolg niet blijkt dat verzoekster geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven met haar echtgenoot zou hebben.

Dat uit de vermelde feitelijke gegevens in de motivering niet blijkt of de inschrijving in het Rijksregister en de beweerdelijke verklaring van haar echtgenoot en de notities van het OCMW aan de werkelijkheid beantwoorden.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft geverifieerd of de officiële inschrijving in het Rijksregister en de verklaringen van derde partijen aan de feitelijke werkelijkheid beantwoorden.

Dat bijvoorbeeld verzoekster hierover niet gehoord of geïnterpelleerd werd, noch dat er een effectieve controle heeft plaatsgevonden of de officiële inschrijving in het Rijksregister en de verklaringen van derde partijen aan de feitelijke werkelijkheid beantwoorden.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg de feitelijke gegevens niet correct heeft beoordeeld en in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen, door verregaande gevolgtrekkingen te maken uit de vermelde feitelijke gegevens.

Dat verzoekster wel degelijk een werkelijk huwelijks- of gezinsleven heeft met haar echtgenoot, zoals aangetoond in het tweede middel.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

1.1.5. Vijfde middel: Schending van artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in samenhang met het redelijkheidsbeginsel (algemene beginselen behoorlijk bestuur)

DOORDAT de dienst vreemdelingenzaken het volgende stelt: "Betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (art. 11 §2, eerste lid, 2° van de wet): Uit een schriftelijke verklaring dd. 15.08.2010 van de echtgenoot blijkt dat T.D. (...) de woonst verlaten heeft. De gegevens van het rijksregister bevestigen eveneens dat er geen samenwoning meer is sedert 15.10.2010. Uit een verslag (doorgefaxt dd. 17.01.2011 van de stad Antwerpen) blijkt dat mevrouw verklaard heeft dat haar man iemand anders zou hebben en dat hij niet bij haar wenst te wonen. Mevrouw leeft van het OCMW en heeft nog zussen en twee kinderen in haar land van herkomst."

TERWIJL het redelijkheidsbeginsel oplegt dat een beslissing redelijk moet zijn;

Dit beginsel wordt verder uitgewerkt in de rechtspraak als volgt: "Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)."

Dat zoals uitgewerkt in het derde middel de Dienst Vreemdelingenzaken in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen, door verregaande gevolgtrekkingen te maken uit de vermelde feitelijke gegevens.

Dat uit de vermelde feitelijke gegevens enkel blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot vanaf 15.10.2010 op een ander adres zijn ingeschreven, dat haar echtgenoot op 15.10.2010 verklaard zou hebben dat verzoekster de echtelijke woonst verlaten zou hebben en dat verzoekster aan het OCMW verklaard zou hebben dat haar man iemand anders zou hebben en dat hij niet bij haar wenst te wonen.

Dat uit deze gegevens bijgevolg niet blijkt dat verzoekster effectief geen werkelijk huwelijks of gezinsleven met haar echtgenoot zou hebben.

Dat uit de vermelde feitelijke gegevens in de motivering niet blijkt of de inschrijving in het Rijksregister en de beweerdelijke verklaring van haar echtgenoot en de notities van het OCMW aan de werkelijkheid beantwoorden.

Dat bijgevolg de Dienst Vreemdelingenzaken in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen, door verregaande gevolgtrekkingen te maken uit de vermelde feitelijke gegevens.

Dat verzoekster wel degelijk een werkelijk huwelijks- of gezinsleven heeft met haar echtgenoot, zoals aangetoond in het tweede middel.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

In zoverre verzoekster een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De voormelde wetsbepalingen hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet en naar artikel 26/3 van het vreemdelingenbesluit. Tevens wordt verwezen naar de feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, met name naar het feit dat verzoekster niet meer voldoet aan één van de voorwaarden van artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet aangezien betrokkene geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd. Verweerder verwijst hiervoor naar schriftelijke verklaringen van de echtgenoot van verzoekster waaruit blijkt dat verzoekster de woonst heeft verlaten, wat tevens wordt bevestigd door de gegevens van het rijksregister. Verder wordt verwezen naar een verslag van de stad Antwerpen waaruit blijkt dat verzoekster zelf heeft verklaard dat haar man iemand anders zou hebben en dat hij niet bij haar wenst te wonen. Tot slot wordt gemotiveerd dat verzoekster leeft van het OCMW en dat ze nog twee zussen en twee kinderen heeft in het land van herkomst.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit de uiteenzetting van het tweede tot en met vijfde middel zeer duidelijk dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent aangezien ze deze motieven bekritiseert.

Verzoekster is echter van mening dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd in die zin dat de motivering in rechte en in feite niet evenredig is met het gewicht van de genomen beslissing. De beslissing is volgens verzoekster zeer gewichtig aangezien zij het land dient te verlaten en haar huwelijks- en gezinsleven met haar echtgenoot niet kan verder zetten.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier.

De Raad verwijst naar de rechtsgrond van de bestreden beslissing, met name artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“(…)

§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in één van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een duurzame relatie met een andere persoon;

4° de vreemdeling heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de periode waarin de vreemdeling toegelaten is tot een verblijf voor beperkte duur. In dit verband vormen de redenen vermeld in het punt 1°, 2° of 3° een voldoende motivering gedurende de eerste twee jaren na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. In de loop van het derde jaar na de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend, volstaat deze motivering enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval van gegronde vermoedens van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te bekomen.

De minister of zijn gemachtigde houdt in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die het huishouden verlaten hebben en bescherming nodig hebben. In deze gevallen zal hij de betrokken persoon op de hoogte brengen van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (art. 11, § 2, eerste lid, 2° van de wet):

Uit een schriftelijke verklaring dd. 15.08.2010 van de echtgenoot blijkt dat T.D. (...) de woonst verlaten heeft.

De gegevens van het rijksregister bevestigen eveneens dat er geen samenwoning meer is sedert 15.10.2010.

Uit een verslag (doorgefaxt dd. 17.01.2011) van de stad Antwerpen blijkt dat mevrouw verklaard heeft dat haar man iemand anders zou hebben en dat hij niet bij haar wenst te wonen.

Mevrouw leeft van het OCMW en heeft nog zussen en twee kinderen in haar land van herkomst.”

Verzoekster stelt echter dat verweerder zich niet kon baseren op deze beweerde verklaringen en dat er zeker niet uit mag worden afgeleid dat er geen sprake meer is van een huwelijks- of gezinsleven tussen haar en haar echtgenoot. Verzoekster stelt dat ze niet werd gehoord en dat er geen effectieve controle heeft plaatsgevonden om na te gaan of de officiële inschrijving in het rijksregister en de verklaringen van derde partijen aan de feitelijke werkelijkheid beantwoorden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 17 september 2009 het Rijk binnenkomt met een visum gezinshereniging geldig van 9 september 2009 tot en met 9 december 2009 teneinde haar echtgenoot te vervoegen.

Op het ogenblik dat de administratie de zaak heeft beoordeeld was er geen sprake van samenwonen tussen de echtgenoten, dit wordt niet ontkend door verzoekster en blijkt afdoende uit de stukken van het administratief dossier, namelijk de brief van de echtgenoot van verzoekster van 15 augustus 2010 en de gegevens van het rijksregister, waaruit blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot niet meer op hetzelfde adres woonden ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster stelt echter dat haar echtgenoot deze brief niet heeft verstuurd, dat ze slechts tijdelijk op een ander adres woonachtig waren wegens huurperikelen en ze voegt een verklaring bij haar verzoekschrift toe waaruit zou blijken dat de eerdere brief van haar echtgenoot niet waarachtig is.

Waar verzoekster meent dat de nieuwe verklaring van haar echtgenoot die zij bij haar verzoekschrift voegt de situatie regulariseert en dat hieruit blijkt dat de eerdere verklaring nooit heeft plaatsgevonden of vals zou zijn, blijkt dat de brief van 15 augustus 2010 toch aanwezig is in het administratief dossier. Verweerder heeft er zelf geen belang bij eventuele stukken te vervalsen en moest verzoekster toch van oordeel zijn dat dit wel zou zijn gebeurd, dient zij een procedure op te starten inzake valsheid in geschrifte. Verweerder kon er terecht vanuit gaan dat deze verklaring waarachtig is en effectief afkomstig is van de echtgenoot van verzoekster. Verder benadrukt de Raad dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen zodat de nieuwe verklaring van de echtgenoot van verzoekster de geldigheid van de bestreden beslissing niet kan aantasten.

Waar verzoekster meent dat verweerder uit het schrijven van haar echtgenoot en de gegevens van het rijksregister niet mocht afleiden dat er geen sprake meer was van een familie- of gezinsleven tussen verzoekster en haar echtgenoot wijst de Raad op de inhoud van de brief van de echtgenoot van verzoekster waarin hij stelt dat het gedrag van verzoekster is veranderd sinds ze haar verblijfstitel heeft ontvangen en dat ze zonder enige aanleiding de woning heeft verlaten. De echtgenoot vraagt om de verblijfstitel van verzoekster af te nemen en haar terug te sturen naar Afrika. Uit dit schrijven blijkt geenszins dat huurperikelen aanleiding hebben gegeven tot het verlaten van de gezamenlijke woonst. Waar verzoekster meent dat verweerder toch een verder onderzoek moest hebben gedaan en dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd gezien de ware feiten, benadrukt de Raad dat deze, wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het raam van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. *In casu* blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verweerder zich niet beperkt heeft tot de schriftelijke verklaring van de echtgenoot van verzoekster om de verblijfsstatus van verzoekster te beoordelen. Zo heeft de verweerder het rijksregister geconsulteerd waaruit blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot niet meer op hetzelfde adres wonen. Vervolgens heeft verweerder de burgemeester van de stad Antwerpen aangeschreven om verzoekster op te roepen teneinde de reden te achterhalen van de gescheiden woonst. Uit een verslag van de stad Antwerpen blijkt dat verzoekster zelf verklaarde dat haar echtgenoot geen huur meer betaalde waardoor ze uit het huis werden gezet en bij vrienden dienden te verblijven. Vervolgens zijn ze naar het OCMW gegaan en zo hebben ze een studio kunnen vinden. Zij verklaarde evenwel dat haar echtgenoot niet mee is verhuisd omdat hij iemand anders zou hebben en niet meer op hetzelfde adres wilde wonen. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van verweerder om te besluiten dat er geen sprake meer is van een familie- of gezinsleven. Verzoekster kan wel gevolgd worden waar ze in haar verzoekschrift stelt dat er huurperikelen waren, doch uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald uit haar eigen verklaringen blijkt duidelijk dat de huurperikelen niet de reden zijn waarom er geen samenwonen meer is. Verzoeksters betoog dat de bestreden beslissing enkel gebaseerd is op verklaringen van derden, dat de verweerder geen gebruik heeft gemaakt van zijn onderzoeksbevoegdheden en dat zij niet gehoord werd, blijkt niet correct te zijn.

De Raad benadrukt bovendien dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de

beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

De Raad stelt vast, met verwijzing naar voorgaande bespreking, dat de motieven van de bestreden beslissing niet worden tegengesproken door de stukken uit het administratief dossier en dat zij de genomen beslissing schragen. Verder blijkt niet dat verweerder niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet, worden niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede tot en met vijfde middel van verzoekster zijn ongegrond.

In een zesde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“DOORDAT de dienst vreemdelingenzaken het volgende stelt: “Betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (art. 11§2, eerste lid, 2°; van de wet): Uit een schriftelijke verklaring dd. 15.08.2010 van de echtgenoot blijkt dat T.D. (...) de woonst verlaten heeft. De gegevens van het rijksregister en bevestigen eveneens dat er geen samenwoning meer is sedert 15.10.2010. Uit een verslag (doorgefaxt dd. 17.01.2011 van de stad Antwerpen) blijkt dat mevrouw verklaard heeft dat haar man iemand anders zou hebben en dat hij niet bij haar wenst te wonen. Mevrouw leeft van het OCM en heeft nog zussen en twee kinderen in haar land van herkomst.”

TERWIJL artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens het volgende bepaalt: “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoekster geen familie- en gezinsleving meer kan voeren met haar echtgenoot, minstens dat dit ernstig bemoeilijkt wordt.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet in redelijkheid kon aannemen dat verzoekster geen huwelijks- of gezinsleven meer had met haar echtgenoot, zoals aangetoond in het vierde middel.

Dat minstens deze vaststelling niet afdoende gemotiveerd werd en de beslissing niet zorgvuldig is voorbereid, zoals aangetoond in het tweede en derde middel.

Dat bijgevolg het familie- en gezinsleven van verzoekster niet gerespecteerd word, minstens dat er sprake is van een ernstige inmenging van het openbaar gezag in de uitoefening van haar recht op een familie- en gezinsleven.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Zoals uit de bespreking van de voorgaande middelen blijkt heeft de verweerder terecht vastgesteld dat verzoekster op het ogenblik van de beoordeling van de feitelijke toestand van verzoekster niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven leidde met haar echtgenoot. Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 8 van het EVRM dat een recht op gezinsleven vrijwaart.

Het zesde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU